

Cestou do Bruselu a zpět, jako druhý řidič.

Brusel 14.6.2008

Dne 12.6. 2008 jsem se vydal, jako druhý řidič a průvodce s Oldou Šálkem do Bruselu. Naše cesta začínala svozem holubů z OS Polabí, OS Praha, OS Lidic, OS Plzeň, OS Domažlice a potom 13.6. ve 2:00 jsme dorazili do Chebu, kde jsme v hustém dešti, který trval až do rána, připojili vlek OS Louny a šli si na 3 hodinky zdřímnout. V 5:30 již začali přicházet členové této oblasti a přinášeli své borce. Ve všech oblastech panovala značná nervozita z nepodařeného závodu z Aachenu a smutek ze značné ztráty holubů. Při naší diskusi vždy padla stejná otázka, kdo za to může? Já osobně si myslím, že na to jednoznačně nemůže odpovědět nikdo. Je tu velké ale?! Proč byl nesmyslně zdržován start. Mohly tyto dvě hodiny pomoci holubům přeletět bouři u Frankfurtu?

A tato otázka mě vedla s Oldou do Bruselu. Chovatelé v Chebu nakošovali a už nám nic nebránilo vydat se na cestu v 8:00 ráno. Zanedlouho jsme překročili hranice, našťastí už bez celníku a plánovali zastávku, kde holuby napojíme a nakrmíme. Olda už měl vytipované jedno odlehlé parkoviště se stromy, kde byl chládek. Tam jsme dorazili v 9:30. A teď začala práce, která netrvá 5 minut, jak si někteří myslí. Vytahat napáječky opláchnout, aby byly čisté a nasypat krmení (dietní). Toto ve dvou trvalo 1 hodinu a 30 minut. Holubi spokojeně žerou a pijí, máme radost. Přitom jsem neustále středem pozornosti přijíždějících. Olda mi říká, že si na to už zvykl, ale pro mě je to poprvé. Teď měníme kolečko tachografu a jdu řídit já. Než vyrazím, Olda říká, „vezeš zvířata, a ne kamení“! Beru si to k srdci, vždyť tam jsou i moji holubi. Při jízdě v zrcátku vidím, že jim to vůbec nevadí a klidně žerou dál. Po 4,5 hodině výměna, jde řídit Olda. Ten se zatím za jízdy najedl a napil. Teď přijde řada i na mě. Neustále diskutujeme, hlavně, aby to dobře dopadlo. Olda je hodně smutný z Aachenu!

Za jízdy neustále vyřizujeme telefony s Vítou Truksou, který zajistil za pomoci Ládi Hlíny veškeré kontakty na startéra. Na to, že je pátek 13.6. to zatím jde. Přijíždíme do Belgie a blížíme se k Bruselu. Zjišťujeme, že adresa je jiná, než loni, což Oldu zaskočilo a začínáme bloudit. Ke všemu nám přestala fungovat GPS! Už je to tady, pátek 13. Vystupuji a jdu požádat o pomoc Belgičana, tak v mém věku. Ukážu mu adresu a ten začne mávat rukama, z čehož jsme pochopili, že jsme úplně někde jinde. Teď se ale stalo něco, co se v dnešní době snad ani už nestává. Belgičan přináší svou GPS, namačká adresu do navigace a říká „ať jedem za ním“. Olda je pesimista, že nás zavede někam jinam, já optimista, říkám jedem. Držíme se za Belgičanem a jedeme skoro přes celý Brusel. Olda už to chce vzdát, ale já říkám, ještě chvíli. Najednou Belgičan zastavuje a přichází ke mně a říká: už jsme tady. Vytahuji euro a to že ne, tak honem běžím do auta pro dvě plzně a dávám mu je. Ty už si bere, se slovy Bier gut! V duchu si říkám dobří lidé ještě žijí!!! A v tom vykřikli Češi ..Češi ..Češi! Vybíhají tři Belgičané a zastavují dopravu, abychom mohli zajet do úzké uličky

a přitom přicházejí další a zdraví nás. Zajíždím do autocampu, který je součástí zasazovacího střediska. Všude okolo jsou holubníky. Jsme tady správně, o tom není pochyb. Zastavujeme namísto, které nám bylo určeno. Zhasínáme motor a všichni přítomní hned prohlížejí naše holuby a říkají Gut, Gut a palec nahoru. Odcházím za panem Matonem. Ten koordinuje nasazovací středisko, prostě pravý nefalšovaný Belgický lokál. Po zběžném přivítání rychle odcházíme k autu. Čekají nás naši holubi. To je 20:30. Opět napojit a nakrmit. Holubi pijí a i dost žerou. Ne jak se říká, že cítí že poletí, že nežerou a nepijí. Mám ale strach, co když to špatně poletí, tak budou říkat, oni je přecpali. To nám zabírá opět 1 hodinu a 30 minut. Mezitím nám volá V. Truksa, jak jsme dojeli, tak mu vše líčím a on nás žádá, ať se pokusíme kontaktovat řidiče OS Klatovy. To je ale problém, nikdo na naše zprávy nereaguje. Odcházíme do víru nasazování na závody pořádané Belgickým svazem. Atmosféra je fantastická. To se prostě nedá popsat, to se musí zažít. Unavení po Belgickém pivu odcházíme do auta a stále diskutujeme.

Modlím se za dobré počasí. Přichází sms od pana Špilara: „až dorazí Klatovy dejte vědět“. Rádi bychom vyhověli, ale v Klatovech to mají prostě jinak. Uléháme ke spánku. Olda v autě a já na zemi vedle našich holubů. Celou noc je poslouchám, někteří žerou, ač je tma, slyším cvakání zobáků do krmítek. Ráno mě Olda budí: „tak předsedo, jdeme“! Je 5:45. První moje cesta k holubům, krmítka prázdná a voda také! Prostě pili i žrali a to i v noci! To bych nikdy neřekl. Opět volá V. Truksa a sděluje nám, že start nemám oddalovat, pokud to půjde v 6:30 pustit. Vše je v pořádku, až na to, kde jsou Klatovy? Voláme řidiči a ten zvedá telefon. Je za rohem. Dobrý! Ani jsme nevěděli, kdy přijeli. Dozvídám se, v kolik hodin vyjížděl. Ve 13:00. V duchu přemýšlím, kdy krmil a napájel. Ve chvíli, kdy vyřizuje papíry s panem Matonem, nahlížím do auta OS Klatovy. Voda a krmení tam je, ale u nás ne, jak je to možné. Tak ještě rychle prohlížím holuby, jak na tom jsou. Ty naši si probírají peří a sem tam vrkají. Klatováci na první pohled spí. V tu chvíli si uvědomuji, že co nejkratší pobyt v autě není to nejlepší. Připravujeme se na start, začíná vycházet slunce. Řidič OS Klatovy nás přesvědčuje oddálit start, my ale trváme na svém. Nechceme další Aachen. V 6:30 holuby pouštíme! Počasí: polojasno, 12 stupňů, vítr SZ. Překvapují, odlet všech z místa vypuštění 1 minuta!! Odjíždíme z místa vypouštění. Mává nám starší Belgičan, kde vedle domu stojí krásný holubník. Pomalu se začínám loučit s Belgií. Opět máme smůlu. Vyhořela nám nabíječka telefonu, ztrácíme kontakt. Při zpáteční cestě na mě čeká ještě jedno překvapení. Potkáváme minimálně 15 kamionů s holuby. Když Olda spí, tak návěs německého svazu. V tu chvíli bych hned tu naši soupravu vyměnil.

Při průjezdu okolo Frankfurtu prší a je zataženo. Máme strach, aby naši holubi zase neměli smůlu. Jsme oba nervózní do té doby, než se konečně v 19:00 dovolám domů a dozvídáme se že holubi letěli fantasticky. V 15:00 prý v Praze. Tak mi to nedá a volám Jirkovi Dvořákovi a ten na mě do telefonu křičí: „Oldo, tys to pustil v Chebu a né v Bruselu!“ S Oldou z nás padá napětí a máme radost, že se to zase jednou povedlo. Pokračujeme v cestě, kde nás čeká ještě vrátit vlek v Lovosicích.

Ve 22:00 hodin se s Oldou Šálkem loučím. Je to obětavý člověk, kterých je v dnešní době velmi málo. Prostě je nejlepší!! Mám plnou hlavu a hned vím, že se ze svými zážitky musím podělit ze všemi, i když vím, že tyto řádky se nebudou všem líbit.

Na závěr bych chtěl všem říci až nás zase budete pranýřovat, tak si to zkuste a potom suďte !

To vám napsal
Olda Svoboda - předseda OS CHPH Polabí

P.S fotky a video bude na našich stránkách.